

גְּדוּלֵי דוֹרָנוּ: דְּמָעוֹת שֶׁל אֲהָבָה עַל אֲדַמַּת הַקּוֹדֶשׁ
סִיפּוּרוֹ שֶׁל הָרֵב רְפָאֵל כְּדִיר צָבָאן זַ"ל.
מִסֵּעַ שֶׁל אֲמוּנָה, תְּפִילָּה וְאַהֲבַת הַשֵּׁם.

הֶרַחַק מִכָּאן, בָּאִי שְׁמַסְבִּיב לֹו יָם הַנִּקְרָא
גִּ'רְבָּה, עֲמְדוּ בְּתֵי כְּנָסֶת יְשָׁנִים וְקְדוֹשִׁים.

קוֹלֵם הַמֶּתוֹק שֶׁל מֵאוֹת יְלָדִים לִזְמַנֵּי תוֹרָה
בְּקוֹעַ מֵהַחֲלוֹנוֹת עַד לַשָּׁמַיִם.

נֶשֶׁם יָשֵׁב רַב קְדוֹשׁ וְצַדִּיק — הָרַב רַפָּאֵל
כְּדִיר צַבָּאן. הוּא אָהַב אֶת הַנֶּשֶׁם בְּכָל לְבוֹ,
וְאָהַב אֶת הַתּוֹרָה בְּכָל נַפְשׁוֹ.

אך בתוך
אך בתוך לבו בַּעֲרָה אֵשׁ לְדָבָר
נוֹסֵף... לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל!

כְּשֶׁהִיא מִתְפַּלֵּל לַשֵּׁם "
וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבָךְ
לְצִיּוֹן", דְּמָעוֹת חֲמוֹת הָיוּ
נוֹטְפוֹת עַל הַסִּידוֹר.

לְצִיּוֹן

הָרֵב קָנָה מִפָּה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
הוּא לֹא רָאָה בָּהּ סֶתֶם נִיר... זֶה
הֵיטָה מִפָּה קְדוֹשָׁה!

בְּלִילָה הוּא לָמַד בְּעַל-פֶּה כָּל עִיר, הָר
וְנָחַל שֶׁל הַנֶּשֶׁם יִתְבָּרֵךְ.

וְאִזְּ קָרָה נִסְ גָּדוֹל! מְדִינַת יִשְׂרָאֵל קָמָה וְהַשְׁעָרִים נִפְתָּחוּ!
רַבִּי רַפְאֵל הוֹדָה לַשֵּׁם, אָרַז אֶת חֻפְצָיו וְאֶת סִפְרֵי הַקֹּדֶשׁ, וַיֵּצֵא לַמָּסַע הַגָּדוֹל.

הַמַּסַּע הָיָה מְטֹלָטֵל וְקָשָׁה מְאֹד.
אֲנִיָּה מִתְנַדְנֶדֶת בַּלִּילָה בְּלֵב יָם.

גָּלִים עֲצוּמִים הָכּוּ בַסְּפִינָה: "בוֹם!
צ'ח־ח־ח!", וְאֲנָשִׁים הִרְגִּישׁוּ רַע מְאֹד.

אך רבי רפאל עמד
זקוף על הסיפון,
אוחז ספר תהילים,
מביט לשמים ומחייך.

"תודה לך אבא!"
הוא לחש, "כל מכה
של גל מקרבת אותנו
לאדמה שלך!"

בְּבֹקֶר בְּהִיר אֶחָד נִשְׁמָעָה צְפִירָה עַל הַנָּה:
"יִבְשָׁה! אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאַפָּק!"

מִוֶּל עֵינֵיהֶם הִתְגַּלָּה הַר הַכֶּרְמֶל הַיָּרֵק.
הַלֵּב הָיָה מֵרֵב הוֹדִיָּה לַשֵּׁם.

הָאֲנִיָּה עֲגָנָה בְּנֹמֶל חִיפָּה. כָּלֶם מְהֵרוּ
לָרֶדֶת מֵהֶר.

אֲנָשִׁים רָצוּ עִם מְזוּדוֹת כְּבִדּוֹת וּמָלֵא
דְּאָגוֹת: "אֵיפֹה הָרֶכֶבֶת? מָתִי נוֹסְעִים?"

אַבֵּל רַבִּי רַפָּאֵל נַעֲצָר כְּמוֹ הַלּוֹם רַעַם.
כִּף רַגְלוֹ נִגְעָה לְרֹאשׁוֹנָה בְּבִטּוֹן הַנֵּמֶל. לְפִתַּע, כָּל הַהֲמוֹלָה הִשְׁתַּתְּקָה.

הוא לא חָשַׁשׁ לְכָבוֹדוֹ!
הָרַב הַגָּדוֹל כָּרַע עַל הָאֲסִפְּלָט, נָשַׁק לְאַבְנֵי וּבָכָה:
"תּוֹדָה הַשֵּׁם! תּוֹדָה שֶׁהִבֵּאתָ אוֹתִי לְאַדְמָה הַקְּדוּשָׁה שְׁלִי!"
טַעַם הָעֶפְרָה הָיָה כְּדַבֵּשׁ.

הָרַב עָבַר לָעִיר נְתִיבוֹת שְׂבִדְרוֹם, שֶׁהִיְתָה אֶזְרַק חוֹל וּמִדְבָּר.
הוּא אָהַב כָּל יֶלֶד, וְלִמַּד אוֹתָם: "אַל תִּרְאוּ פֶה חוֹל, תִּרְאוּ פֶה קֹדֶשׁ!"

וּמָה אֶתָּנוּ?

לְפַעֲמִים כְּשֶׁאַנְחֵנוּ הוֹלְכִים בְּשִׁמְשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, קָצַת חֵם וְקָשָׁה לָנוּ...
אַךְ בַּגָּלוּת, צַדִּיקִים בָּכוּ רַק כִּדֵּי לְזָכוֹת לְדֶרֶךְ בַּמָּקוֹם שֶׁבּוּ אָנוּ עוֹמְדִים עִכְשָׁו!

מִחֹר בְּבִקְרָה, כְּשֶׁתֵּצְאוּ לְבֵית הַסֵּפֶר, הַבֵּיטוּ עַל הָאֲדָמָה וְחִיכוּ – יֵשׁ לָכֶם זְכוּת!
כָּל צֶעֶד שֶׁלָּכֶם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא הִלִּיכָה בְּאֶרְמוֹן הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא.

